

Vraag het aan Maaïke

Column

In een skiklas of op de bananenboot?

„Zeg **Maaïke**, ga jij nog op wintersport?”

„Nee joh. Ben je gek zeg. Jij?”

„Oh ja, wij gaan naar Frankrijk. Daar verblijven we in een chalet van familie, lekker goedkoop. De kinderen zitten overdag de hele week in een skiklas. Dat is zo fijn.

„Maar”, vraag ik, „Wat doe jij dan?”

„Nou, een beetje skiën of een boek lezen, wat dacht jij? **Olaf** niet hoor, die gaat liever snowboarden.” Terwijl ze doordatelt over de tradities van haar gezin dwalen mijn gedachtes af naar onze komende vakantie. Het duurt nog een kleine week en dan kunnen we eindelijk weg. Dan zit ik met de meisjes tien dagen op het warme strand. Met de tenen in het natte zand, onze haren in de droge wind.

We genieten er van de zon, het relaxte sfeertje maar vooral van elkaar. We zijn de hele dag buiten en hebben plezier in of aan de zee. Soms nemen we de bananenboot, zwemmen we of kopen we een ijsje. Maar wat ik vooral zo fijn vind: we zijn samen. Lekker met z'n drieën. Er is maar een nadeel aan zo'n zomerse vakantietrip: dat je bij thuiskomst weer midden in de kou zit!

Dat vind ik leuk...

Op tafel staat een scheetkussen, sommigen van ons hebben een nep-drol op het hoofd. Vooral de oudste dochter giert het uit tijdens dit Poepspel, en terwijl opa in een lach blijft steken, moet ik stiekem een traantje wegpinken. Kijk ons eens, denk ik. Een helder moment. Zo zal het niet altijd blijven, mijn ouders naderen de tachtig. Mijn moeder wordt binnenkort geopereerd aan haar ogen, het geheugen is allang niet meer helder. Mijn vader krijgt vaker last van zijn reuma. Voor even prijs ik me gelukkig dat we hier allemaal, al is het met een drol op het hoofd, gezellig bij elkaar kunnen zitten.

KWETSENDE OPMERKINGEN OVER MIJN GEWICHT

„Sinds ik in de overgang zit vliegen de kilo's eraan. Inmiddels heb ik een flinke buik ontwikkeld terwijl ik niet anders eet of beweeg. Ik sport zelfs dagelijks en eet gezond. Af en toe neem ik een patatje en een glas rode wijn gaat er ook wel in. Waar ik niet aan kan wennen zijn de opmerkingen van andere mensen. „Zo wat is er met jou gebeurd?” Of „Je lijkt wel zwanger!” Laatst zei een vriendin dat ze het knap vond dat ik nog niets aan mezelf gedaan had... Ik weet dat ik eerlijk gezegd heb ik daar totaal geen zin in. Telkens als iemand een opmerking maakt val ik stil, ik ben namelijk niet zo'n pittig type. Wat moet ik doen? Het kwetst me behoorlijk.”
xxxxx uit xxx.

„Wie bepaalt dat jij iets aan je lichaam moet veranderen? Alleen jij, toch? Het is natuurlijk confronterend en irritant dat door een hormonale verandering je ineens een dikkere buik hebt, terwijl je nog zo gezond leeft. Als eerste zou ik me afvragen of de vriendin over wie je het hebt wel een goede is. Jij accepteert de verandering, zij duidelijk niet. Ze geeft je een compliment, maar ze verpakt het in een belediging. Typisch een vrouwending en hoogst irritant als je het mij vraagt. Wanneer je onder druk van de buitenwereld bezwijkt en dan iets aan je buik gaat doen is de kans groot dat je niet slaagt. Dat kan alleen als je intrinsieke motivatie hebt, vanuit jezelf dus. En volgens mij vind je de buik niet prettig maar kun je prima met die extra kilo's leven. Aan jou de keuze!”

Probleem van de maand

Ik heb een hekel aan mijn schoonfamilie

„Mijn man heeft een hele hechte band met zijn familie, vooral met zijn moeder. Hij is als was in haar handen. In het begin van ons huwelijk woonden we niet bij elkaar in de buurt, maar sinds een paar jaar zijn we verhuisd. In die tijd heb ik langzaam een hekel aan zijn gehele familie gekregen. Ze roddelen, kaarten en zuipen de hele dag. Mijn man is overigens helemaal niet zo, maar laat zich wel vaak overhalen. Dan roddelt en drinkt hij ook ineens. Ik zie het als verraad, hij gedraagt zich als een compleet ander iemand. Als ik hem vertel wat me opvalt haalt hij zijn schouders op en zegt: 'Dit is nu eenmaal mijn familie.'”
xxxxx uit xxx.

„Uit je brief kan ik niet opmaken waar je de grootste hekel aan hebt. Is het vooral het gezuip, dat kaarten en roddelen? Of erger je juist aan je man en zijn houding? Ook al is hij een vreemde eend in de bijt binnen de familie, het blijft zijn vader/moeder/broer of zus. Jij bent zijn echtgenote, bij jou is hij, als het goed is, volledig zichzelf en op zijn gemak. Het is heel normaal dat een volwassene zodra hij of zij in de oude gezinssituatie komt weer de plek inneemt die het als kind ook had. Je man heeft in principe gelijk, dit is zijn familie. Geef hem het gevoel dat je dat accepteert en respecteert. Dat lukt niet als je zijn gedrag als verraad blijft zien. Nu jullie dichtbij wonen, en elkaar vaker zien, kun je er misschien vaker voor kiezen hem alleen te laten gaan. Dan hoeft jij je niet te ergeren, misschien dat het voor jou dan wat rust oplevert.”

Ook een probleem?

Schaam je er niet voor, vraag het gewoon aan mij. Stuur een mail naar maaïke@ditjesendatjes.nl